

BISERICA ORTHODOXĂ ROMÂNĂ

Revistă Periodică Ecclesiastică

A

SĂNTULUI SINOD AL S-TEI BISERICI AUTOCEFALE ORTODOXE
ROMANE.

ANUL AL XXVII-lea, No. 3.

IUNIE.

TABELA MATERIILOR

	Pag.
1 Creațiunea după Biblie și tradițiunea popoarelor vechi.	241
2 Material pentru Istoria Românilor, Ci- vilă și Bisericească.	258
3 Predică	266
4 Material pentru literatura Bisericească și națională	274
5 Biblia românească de la 1688	285
6 Mândria și Smerenia	292
7 Cronica Bisericească	310
8 Predică la Duminica a cincea după Paști	334
9 Predică.	344
10 Donațiuni	352

TIPOGRAFIA CĂRȚILOR BISERICEȘTI

1903.

rochiil din comuna Șuici, jud. Argeș și a se înființa o nouă parohie din acele două parochii existente. — Se primesc conclusiunile raportului de a se modifica cele două parochii existente în menționata comună și a se înființa din ele o nouă parohie, după cum propune P. S. Episcop al Argeșului.

Se primește propunerea P. S. Episcop al Hușilor de a se tipări în Tipografia Sf. Sinod o ediție a Noului Testament, corectată, după ediția de Neamț și să fie dată ca ediție a Sf. Sinod, având în partea I textul Evangheliei și al epistolelor Sf. Apostoli, iar în partea a II același text cu împărțirile sale pe Duminici și sărbători.

Se aprobă imprimarea Noului Testament, după ediția de Neamț a Sf. Sinod, după formatul dat de Sf. Sinod și în număr de 10000 exemplare. — Terminându-se lucrările, Domnul Ministru al Cultelor citește Mesagiul Regal de închiderea sesiunii.

II.

Sfințirea Bisericeii Monastireii Sinaia.

Luni 26 Maiu a. c. s'a făcut sfințirea bisericeii Monastireii Sinaia cu cea mai mare pompă religioasă. Serviciul divin a fost oficiat de însuși I. P. S. Mitropolit Primat Iosif Georgian în prezența M. M. L. L. Regele și Regina, a Prințului Ferdinand, moștenitorul tronului, a Prințului Carol și Principesei Elisabeta. Au luat parte la acest serviciu D-nii miniștri, mulți Domni senatori și deputați; D-nii efori ai eforiei spitalelor civile cum și multe alte persoane de distincțiune și mult popor.

După spălarea Sfintei Mese s'a pus în piciorul ei într'o cutie de argint actul de fundație și sfinte moște. Iată cum sună acest act: «Acastă sfintă și Dumne-dească biserică cu hramul Sfintei Treimi, clădită din nou pe temeliile bisericeii din 1846 spre lauda lui

Dumneșeu, A-Tot Puternicul, ocrotitor al Regatului României, s'a sfințit în 26 Mai anul Mântuirii 1903 și al Domniei Regelui Carol I al XXXVIII-a. de Arhiepiscopul și Mitropolitul Ungro-Vlachiei, Primat al României Iosif Georgian, înconjurat de archimandritul Nifon Starețul și de întregul sobor al sfintei Monastiri Sinaia fondată la 1695 de spătarul Mihail Cantacuzino, față fiind Maj. Sa Regele Carol, Regina Elisabeta, Principele Moștenitor Ferdinand, Principesa Maria, Principele Carol, Principesele Elisabeta și Maria, precum și miniștrii Dimitrie Sturdza, Eugeniu Stătescu, Spiru Haret, Const. Stoicescu, Ión I. C. Brătianu, Vasile Lascăr și Emil Costinescu. Eforii spitalelor civile Alexandru Sc. Ghica, Doctorul Constantin Cantacuzino, General Dr. în rezervă Andrei Fotino; directorul eforiei spitalelor Alexandru Culoglu, mulți înalți demnitarî ai statului și adunare mare de popor din județul Prahova și din împrejurimî.

Drept care s'a semnat acest act spre vecinică amintire ».

Actul acesta s'a semnat de M.M. L.L. și de A.A. L.L. Regale, de miniștri și de alți înalți demnitarî.

La ora 12 și $\frac{1}{2}$ din și terminându-se sfințirea bisericeii și sf. Liturghie, tot poporul a eșit din biserică, iar M. S. Regele din fața ușei principale, de pe trépta cea mai de sus a scărei, a rostit cu voce tare următoarea cuvântare:

«Peste două vécuri aũ trecut de când spătarul Mihai Cantacuzino a ridicat aci, în mijlocul pădurilor nepătrunse, o bisericuță cu chiliore, înconjurată cu ziduri ca loc de reculegere și liman de odihnă și adăpostire pentru trecătorii rătăciți. Sute de ani acest sfânt aședemint a rămas de parte de sgomotul lumii, ferit de vijeliile ce sguaise Țara. Mai târziu, când mișcarea comercială

«între România și Transilvania a început a se
 «desvolta, s'a mărit schitul și s'a clădit încă o bi-
 «serică mai încăpătoare, care a atras miî de cre-
 «dincioși din totă împrejurimea.

«Scumpe și dulci amintiri ne lĂgă de acĂstă ve-
 «che biserică, acuma dărîmată, în care am înălțat
 «cu familia Mea, mai bine de un sfert de vĂc, ru-
 «gele NĂstre cĂtre A-Tot-Puternicul.

«In acest lung șir de ani Monastirea Sinaia a
 «fost scaunul MeĂ domnesc, primind ast-fel o sfin-
 «țire istoricĂ.

«In acest timp, douĂ ani dupĂ rĂsboiul glorios
 «pentru neatĂrnare, valea Frahovei a fost înzes-
 «trată cu calea feratĂ, care a legat acĂstă regiune
 «odiniĂră sĂlbaticĂ, cu țara și streinătatea și s'a
 «ridicat Castelul Peleșului, devenit lĂgĂnul Dina-
 «stiei RomĂne. Tot atunci, ca prin farmec, s'a în-
 «ființat pe pĂlele monastirei un orășel care-l încinge
 «ca un brĂĂ minunat.

«Ast-fel pustia, vecinic cutreerată de tĂlhari și
 «fĂcĂtori de rele, s'a preschîmbat în adevĂrat raiĂ
 «al cĂruî renume trece departe peste hotarele Ro-
 «mĂniei.

«In fața acestuî avĂnt neĂșteptat, Eforia a ho-
 «tĂrît sĂ reclĂdĂscĂ biserica cea mare pe vechiile
 «ei temelii. DupĂ o trudă de mai mulți ani, o bi-
 «sericĂ nouă, bogat împodobitĂ, se înălță astĂ-đi
 «înaintea ochilor noștri; ea strĂlucește cu o nouĂ
 «splendĂre, vrednicĂ de desvoltarea și însemnĂta-
 «tea loculuî și din turnurile sale clopotele rĂsună
 «departe prin munți și vĂi, chemĂnd iarĂși pe cre-
 «dincioși la slujbĂ

«Bisericile și monastirile sunt aprĂpe sîngurele
 «monumente ce ne-aĂ rĂmas din trecut; ele aĂ
 «ast-fel o însemnĂtate deosebitĂ pentru istoria Pa-
 «triei, cĂci inscripțiunile pĂstrate pe zidurile lor
 «aĂ fost de mult de multe ori singura cĂlĂuzĂ a
 «istoriculuî pentru a determina domnia hospoda-
 «rilor, obĂrșia nĂmurilor, cĂrmuirea vlĂdicilor și
 «faptele rĂsboinice.

«Fie ca această frumoasă biserică astă-ți târnosită
 «cu hramul Sfintei Treimi, de Inalt Prea Sâncția
 «Sa Mitropolitul Ungro-Vlachiei, Primat al Româ-
 «niei, în al 38 lea an al domniei Mele, să amintescă
 «încă în vremurile cele mai depărtate marea epocă
 «a redesteptării naționale, a neatârănării și a înăl-
 «țării Romniei.

«Rog pe Dumneșeu să bine-cuvinteze acest sfânt
 «locaș, ridicat în creerii Carpaților spre cinstea și
 «slava Lui.

«Voi păstra o amintire scumpă de această fru-
 «mă serbare, la care cu o vie plăcere am luat
 «parte și mulțămesc călduros Eforiei de însemna-
 «tul ei sprijin pentru desvoltarea și înfrumusețarea
 «Sinaei de care ne putem mândri astă-ți și pe
 «care o privesc ca un adevărat mărgăritar al Re-
 «gatului Romniei».

Cuvîntarea M. Sale a fost ascultată cu cea mai mare sfințenie de numerosul public, iar la sfîrșit, toți, de la mic până la mare au isbucnit în urale prelungite.

După M. S. Regele, D-nul efor Dr. Cantacuzino a rostit în numele Eforiei următoarele cuvinte:

*Sire, Dómnă,
 Altețe Regale,*

Fie-mi permis, după cuvîntarea Majestății Vóstre, a rosti câte-va cuvinte în numele Eforiei, a instituțiunei de binefacere în înțelesul cel mai larg al cuvîntului, ai căreia administratori avem onórea a fi.

Două simțiminte au însuflețit pe fundatorii acestei mari opere de caritate—și acesta se adeverește cu prisos de chrisóvele după vremuri: *Filantropia și Pietatea*.

Aceste două simțiminte au trebuit în tot-d'auna să călăuzescă pe Efori chemați a administra averea lor.

Serbarea de astă-ți răspunde unuia din aceste simțiminte, *Pietatea*, și suntem fericiți că tot nouă, cari am început acum patru ani reclădirea acestei Biserici, ne este dată neasemănata cinste de a primi pe Majestățile Vóstre și A.A. L.L. Regale la sfințirea ei.

Legenda spune că în anul 1695, Spătarul Mihail Cantacuzino a plecat călare din vama Câmpinei pentru a căuta și alege un loc unde să clădească Monastirea pe care o făgăduise în rugăciunile sale, dacă va scăpa din surghiunul la care fusese osândit de Sultan în urma păreii ce i-o adusesse boerii din țară.

Ostenela acestei călătorii de explorator, într'o regiune pustie, care servea mai mult de adăpost tâlharilor n'a fost zadarnică, căci a putut descoperi acest loc încântător la pôlele Bucegilor. Aici a hotărît zidirea *schitisorului* Sinaia împrejmuintu-l cu un patruleter de ziduri gróse în cari chiliile călugărilor se par a fi scobite: adevërate meterezuri în dosul cărora să se pótă adăposti călugării și sihastriile ce se aflaú prin acele locuri puțin sigure.

Istoria contimporană ne spune și aci că în anul 1866, Alesul Țărei, acela care întrupa tóte aspirațiunile Românilor, a întreprins și El o călătorie de explorare într'o țară încă necunoscută lui, dar pe care o considera ca pe a lui și pentru care avea dragostea ce se cuvenea să o aibă *cel d'întâi Român*.

Dumneđeú a voit ca Augustul Călător să viziteze aceste locuri. Amintirea lor trebuie să fi fost adâncă, căci la anul 1871, Domnitorul Carol însoțit de Principesa Elisabeta aú ales, ca loc de vilegiatură, modestele chilióre ce se vëd aci, și pe cari vom căuta să le păstrăm ca un neprețuit odor.

Din acéstă clipă, viitorul Sinaei era asigurat.

«Să se ridice acest Castel și să fie leagănul Dinastiei Nóstre», a poruncit Regele. Stéglul Țărei fâlfăe mândru astă-đi pe falnicul Castel. Iar neuitatul bard al României a înscris pe dînsul aceste patru versuri cari đic mai mult de cât o întrégă carte de Istorie:

*Eú Carol și al Meú popor
Zidit-am într'un gând și dor:
In timp de luptă un Regat
In timp de pace al Meú Palat.*

Ast-fel, sub înaltul îndemn al Regelui nostru, încetul cu încetul, Sinaia se transformă: Noui drumuri se construiesc, se clădesc spitalul, hotelul, vilele se înalță ca prin farmec din pămînt, orașul se canalisează, se luminează cu electrici-

tate și Peleşul, acest nesecat izvor nu numai de apă, ci și de bunătăți, captat în cursul său superior dă întregii Sinaei o apă rece și curată.

Fie-mi permis a aduce aci un omagiū memoriei unui dispărut care a fost un factor puternic în această transformare a Sinaei: Principele *Dimitrie Ghica*.

Reclădirea bisericeii, prin urmare, se impunea. Era ruinată; nu mai corespundea nici cadrului în care se afla, nici cinstei pe care o datoram memoriei fondatorului acestei Monastiri.

Planurile au fost întocmite și clădirea în parte efectuată de d. arhitect G. Mandrea; după d-sa, d. arhitect Pomilian a adus la bun sfârșit această operă.

D. Le Compte du Nouy, acest specialist fără sémăn, nu ne-a numărat nici criticile, nici povețele. Bine-voiască a primi expresiunea gratitudinii noastre.

Pe d'asupra tuturilor însă, un minunat arhitect, care multe a clădit și a întemeiat în această țară, a urmărit cu un neasemănat interes, ași putea dice și cu și, lucrările ce se făceau.

Și ca încoronare, astă-đi, coborând după Tronul Său, unde domnește cu atâta demnitate și înțelepciune, a venit pentru ca prin prezența Sa să dea o solemnitate și mai mare acestei serbări, să facă ca pe lângă serbare să fie pentru noi și o sėrbătoare.

Sire, amintirile tóte, din điua bine-cuvântată în care Majestatea Vóstră ați pus piciorul pe pămîntul acestei Țėri, ne umplu inimile cu un simțimînt de nesfărșită dragoste pe care cerem voe a'l depune ca slab tribut al recunoștinței noastre la piciorle Majestăței Vóstre.

Fie ca încă timp îndelungat cu aceeași voință, cu aceeași bărbăție, să clădiți, să întemeiați și să inaugurați—și acesta pentru cel mai mare bine și cea mai mare fericire a scumpei noastre Țėri.

Fie ca fermecătórele șópte ale Peleşului să inspire încă mult timp geniul Celei mai bune și mai grațioase Regine.

Fie ca din *Lėgănul* ce Majestatea Vóstră ați întemeiat, să iasă o Dinastie puternică și mare, care să asigure viitorul Romăniei.

Să trăiți Majestate!
Să trăiască Majestatea Sa Regina!
Să trăiască AA, LL. RR. Principele Ferdinand și Prin-
cipesa Maria și întreaga Dinastie!

Și această cuvîntare bine simțită a fost ascultată de public cu cea mai adîncă atențiune!

La urmă după ce M. S. Regele a primit defilarea batalionului de vînători s'a dus urmat de mulțime în pavilionul de pe terasa, care domină platoul din fața Monastirei și unde s'a dat o masă la peste 500 de sătenî. Abia la ora 1 1/2 s'aŭ retras M. M. L. L. și A. A. L. L. R. R. urmați de uralele mulțimei.

Biserica înăuntru e de o bogăție și de o frumuseță uimitoare. E vrednică să merite numele de Casa Domnului și vrednică de orașul Sinaia! Orî cine va veni în Sinaia nu se pôte până nu va vedea această sfîntă biserică.

Iată cum ne descrie cele dinlăuntru ale bisericeî ziarul «Voința Națională» :

Timpla, o lucrare admirabilă în stil bizantin, cuprinde aședate pe două rînduri icónele cu imaginile profeților, apostolilor și icónele împărătești.

Timpla a fost executată la șcôla de arte și meseriî din București, după desemnurile serviciului tehnic al eforiei, sub controlul M. S. Regelui și al d-lui Lecomte de Nouy și după modelele în gips făcute de sculptorul Gietz.

Ícónele din Tîmplă, îmbrăcate în argint, sunt opera gravorului Dumitrescu, directorul șcôlei de meseriî din Curtea-de-Argeș. Ele aŭ costat 10,000 de lei.

Timpla singură a necesitat o cheltuélă de 36,000 de lei.

De-asupra Ușei Împărătești atárnă perdeaua numită *sveră*, fórte bogată, pe stofă de aur, cusută cu mătásuri, perle și fir. *Svera* a fost lucrată de cunoscuta artistă d-na Roth și a costat 4000 de lei; tot de d-na Roth au fost lucrate și cele trei *Procovețe* pentru sfîntul potir, precum și o *Be-*

derniță, tóte fórte bogate, cu broderii de mătase, fir aurit și picturî.

În dreptul icónelor împărătești atárnă câte o candelă în bronz aurit fabricate după desemnuri speciale și împodobite cu petrii scumpe.

Iconostasul, în lemn de teiú aurit, a fost lucrat tot după desemnuri speciale, îndelung întocmite.

Pereții din interiorul bisericeii sunt literalmente acoperiți cu picturî—representând Nascerea și Învierea Mântuitorului, profeți și apostoli și alte episóde din viața creștină, și cu poleială ce se întinde, după desemnuri variate, de jos și până în vârful bolței.

Biserica refăcută din nou, măsură din fundul altarului și până la ușa de intrare, 35 de metrii. Bolta *naosului* se prelungește și se ridică până la o înălțime de 20 de metrii în interiorul turnului principal.

Lărgimea bisericeii între stranele din *naos* e de 11 metrii și cele 15 strane de teiú fixate în curba zidului, 7 de o parte și 8 de alta, par a fi turnate în bronz și învechite de timp. În capătul lor spre altar sunt aședate de o parte și de alta câte un *tetrapod* în acelaș stil. Pe ici pe colo tonurile șterse sunt trezite de un punct saú o dungă aurită. În capul stranelor din *naos*, în partea dréptă, sunt aședate trei tronuri aurite în stil bizantin, doué pe aceeaș tréptă, acelea ale M. S. Regelui și I. P. S. Sale Mitropolitului, iar cel de al treilea, cu o tréptă mai jos, destinat Principelui Moștenitor.

În capul celor opt strane din naos din partea stângă sunt fixate alte doué tronuri tot așa de bogate și de un stil tot atât de pur, unul al M. S. Reginei, la aceeași înălțime cu cel al M. S. Regelui și altul destinat Principesei Moștenitoare.

În mijlocul bolței e suspendat un candelabru cu 48 de lumini, executat, după dorința M. S. Regelui, conform modelului celui vechiú.

În fața Tîmplei și pararel cu iconostasul sunt aședate cele 2 sfeșnice monumentale dăruite vechei biserici în anul 1848. În rînd cu ele ard alte șese sfeșnice, lucrate de asemenea după desemnuri speciale.

Pe pereții zidurilor ce înaintéază puțin și separă *naosul*

de *pronaos* sunt aședate de o parte amvonul, tot în teiū aurit, iar în cea-l-altă parte e atârnat și fixat sub sticlă Epitaful bisericeî, făcut din noū cu o rară bogăție, numai în mătăsurî și fir, de o valóre de aprópe 10,000 lei.

Maî departe patru colóne de pétră, acoperite cu ornamente aurite în spirală, susțin bolta *pronaosului* tăiată în fund de locul rezervat corului. În *pronaos* sunt aședate 41 de strane de stejar, admirabil lucrate.

În arcadele *pronaosului* sunt aședate 6 lustruri cari aū costat 9000 de lei. Tot în *pronaos* sunt douē iconostase; în cel din drépta e icóna Sfintului Sergiū, adusă de M. S. Regele de la Moscova și dăruiată bisericeî; la fie-care din iconostase arde câte un candelabru.

Pe peretele din fund, ce desparte *pronaosul* de *baptisteriū* și tinda bisericeî, sunt pictate, de o parte portretul M. S. Regelui și al I. P. S. Sale Mitropolitului Iosif, iar de cea-alta portretul M. S. Reginei, cu fiica Sa mica Principesă Maria, precum și portretul spătarului Mihail Cantacuzino, fondatorul schitului Sinaia.

Pe jos biserica este podită cu lespeđi de marmură de Carrara, după anume desemn revēđut și modificat de M. Sa Regele.

De-asupra ușei ce dă din tindă în *pronaos* se află săpată în marmură, cú litere aurite, urmētórea inscripție, *Pisania* bisericeî Sf. Treimi din Sinaia:

Acéstă sfântă Biserică cu hramul S-tei Treimi, întemeetă în anul mântuirii 1843, s'a reclădit și împodobit prin munca stăruitoare a mai multor ani, deschidēndu-se credincioșilor spre rugăciune în 26 Mai 1903, al trei-deci și șépte-lea al Domniei lui Carol I întru pomenirea ietăiului Rege al României și a Reginei Elisaveta, a Principelui Moștenitor Ferdinand și a Principesei Maria, a Principelui Carol și a Principeselor Elisabeta și Maria, fiind Mitropolit Primat Iosif Gheorghian, Starețul S-tei Monăstirii a Sinaei Archimandritul Nifon, Președinte al consiliului de Miniștri Dimitrie Sturdza, Efori ai spitalelor civile Alexandru Scarlat Ghika, dr. C. Cantacuzino, general dr. Andrei Fotino.

Bolțile și corul sunt luminate cu electricitate; lămpile sunt mascate sub cornișe, așa că nici nu se vēd.

Deasupra ușei de intrare se vede aședată Sfinta Treime, hramul bisericeî, în mosaic de Veneția, executat de renumita casă Murano.

La ferestre se văd *vitrouri* forte frumose, după desemnuri întocmite de d. Exner, un pictor danez care a lucrat 12 ani sub d. Lecomte du Nouy.

Biserica e acoperită cu aramă, e terminată.

Am reprodus acăstă descriere pentru ca cititorii să vadă căți mastri au contribuit la înfrumusesarea acestei sfinte Case și cum eforia spitalelor civile a făcut totul pentru ca rari biserici să se potă compara cu acăsta.

Iată și căte-va date istorice asupra acestei biserici:

Monastirea Sinaia (mai înainte un schisor) s'a întemeiat de către *Spătarul Mihail Cantacuzino* în anul 1695 cu hramul de *Adormirea Maicii Domnului*¹). Acest Spătar s'a născut în anul 1650 și a încetat din vieță în anul 1716. El a fost fiul lui Constantin Cantacuzino stolnicul (care a întemeiat Monastirea Cotroceni) și frate al lui Șerban Cantacuzino, care a domnit în Muntenia între anii 1678—1688. În timpul domniei fratelui seu a luat parte în anul 1683 ca comandant al armatei românesti la asedierea Vienei. Era un bărbat forte învețat (se ocupă cu matematicile și geografia) și pios.

Se știe din istorie marile rivalități ce existau în vechime între familiile boerești și mai ales între cele domnitore. Între Cantacuzinești și Ghiculești exista ură de morte. Gr. Ghica în prima sa domnie pune de omoră în 1663 pe Constantin, tatăl lui Mihail. Cantacuzinești caută și ei la rîndul lor să-și resbune, iar Gr. Ghica cu venirea sa a doua oră la tron începe persecusiunii crude contra Cantacuzi-

¹) Se spune, că pe platoul de asupra monastirei a existat deja mai înainte de prin secolul al XVI o monastire cu hramul sf. Nicolae. Iată cum sună inscripsiunea de pe crucea ce s'a ridicat în anul 1858 pe ruinele acestei sf. monastiri: „Pentru vecnica pomenire s'au înălțat acum acăstă sfintă cruce în locul sfintei și dumneedescei biserici, cu hramul sfintului Nicolae, ce s'a ruinat în respirăta anului 1788, iar la 1858, Septembrie 1 Lună s'au sfințit, iar acum ca să nu remăe în viitor necunoscut acest sfint locaș, s'au înălțat aici acest sfint monument de smeritul Victor Schimonach din Monastirea Sinaia.

neștilor, așa că ei sunt siliți să plece fie-care în lumea largă. Se țice, că Mihail Cantacuzino ar fi fugit în Transilvania pe la Cămpina și că rătăcind pre valea Prahovei ar fi ajuns în apropiere de locul unde se află astă-zi Monastirea. Aci dete peste un isvor cu apă limpede și rece și după ce-și potoli seteă se simte mai cu putere. După acésta ingenunchind și ridicând ochii către cer țice în sine: «Maica Domnului cea sântă și puternică, ajută-mă să scap din primejdie și jur că chîar în acest loc voiă ridica ție mândră Monastire, frumos înzestrată». In urma acestei rugăciuni mintea i se luminéază, zărește calea încotro s'apuce întilnește un călugăr de la vechea Monastire, care îl conduse la Brașov. De aci merge la Constantinopole și împreună cu mai mulți boeri, prieteni ai săi reușește să capete tronul Munteniei pentru fratele său Șerban în anul 1679. Se mai spune, că Mihail în anul 1680 a făcut împreună cu mama sa *Elena* o călătorie la locurile sfinte din Palestina și în urmă s'aă dus să vadă și Monastirea Sinaia. Acéstă Monastire cu pozițiunile ei cele frumoșe l'a încântat așa de mult, în cât chîar aci se decide ca la întórcerea sa să facă în munții Bucegiului o monastire asemenea și cu numele Sinaiei, conform promisiunei date Maicei Domnului în pribegirea sa spre Brașov. După altă versiune, Mihail a fost exilat în Monastirea Sinaia de către Sultan și acésta în urma ajutorului ce a dat creștinilor împreună cu fratele său Șerban la încongiurarea *Vienez*. Fiind în exil, el se ruga neîncetat Maicei Domnului, ca să-i ajute să scape de acest canon și la întórcerea sa în țară va face în munți o monastire de pustnică asemenea Monastirei Sinaia. Orî-care din aceste versiuni ar fi adevărată, știut lucru este numai, că el a făcut din temelie Monastirea Sinaia, că a terminat'o în luna Iulie 1795 și a sfințito la 15 August același an. Acéstă sfințire s'a tăcut cu mare pompă și a asistat chîar și Domnitorul *Constantin Brâncoveanu*.

Iată și o parte din documentul de fondațiune al acestei Monastiri: «Și eă robul lui Dumneșeă cel mai mic *Mihai Spătar Cantacuzino*, am luat pe Dumneșeă întru ajutor și din tótă virtutea și din tótă inima și cu tot sufletul. Și cât ne-aă fost puțină nevoindu-mă nu din ceva al meă,

ci din cele ce m'au miluit iarăși prea bunul Dumnezeu și Stăpân, am zidit din temelie și am înălțat *un schitișor numindu-se Sinaia*, după asemănarea Sinaiei cea mare, întru slava și lauda lui Dumnezeu și întru cinstea adormirii Stăpânei noastre Maici sânticei sale pe apa Prahovei la pustie, sub muntele Bucegiului (unde mai înainte zidirea acesteia se afla Sihastrii) a fi zidirea acesta Sihastrilor acelora și a altora după dinșii, umbrire și liman de odihnă și de adăpostire etc., etc.». Pentru întreținerea acestei Monastiri, Mihail Cantacuzino a înzestrat-o cu următoarele moșii: 1) Moșia *Mâneciul* cu satul și cu munții ei din Plaiul Teléjenul; 2) Moșia Schiulescii, Plaiul lui Șerban W; 3) Treștienui și cu munții din apa Doftana; 4) Moșia Sărasca la Podeni cu puțuri de păcură; 5) Moșiora de la Armaru; 6) Moșia de la Batogu. Pe lângă acesta ca purtător de grije al acestei Monastiri a însărcinat pe episcopul Monastirei *Colțea* și al spitalului cu acelaș nume (întemeete tot din el) și cu îndatorirea de a-i da 100 lei anual. Documentul de fundație se rostește relativ la această chestiune ast-fel: «Am orînduit canonește și am hotărît să fie purtător de grije Episcopul sf. Monastiri Colțea și această orînduială să se păzescă tot-d'auna și orînduiala ce am făcut și am orînduit de la sf. Monastire Colțea a noastră, să aibă tot-d'auna Starițul a lua: talere o sută ca să le fie de chivernisélă, ca să se ajute la slăbiciunile și la neputințele părinților Călugărași, de ore-ce starea schitului este sihastrește, fiind zidit la loc greu și de pustie, dar să fie sub *datorie* și călugărașii împreună cu starețul, atât cei din lăuntru din schit, cum și cei după afară din pustie, *a se ruga Domnului Christos necurmat* pentru buna stare a blagovesnicilor Domni și a Mitropoliților ai scaunului țarei aceștia și pentru totă țara acesta și pentru ertarea păcatelor ctitorilor etc..

Averea Monastirei a mai crescut din timp în timp. Noi îmbunătățiri s'au mai făcut, atât clădirilor cât și Monastirii însuși prin osârdia stareților după vremuri. Construirea unei noi biserici și a altor clădiri trebuitoare bisericii s'a început în anul 1841, în timpul starețului Iosif și s'au terminat în anul 1846 în timpul starețului Paisie. Iată și inscripțiunea bisericii celei din nou zidită: «La cursul anilor,